

NICHOLAS KORTTELAINEN

**LONKERON
VUOSI**

LONKERON VUOSI

Nicholas Kortelainen

LONKERON VUOSI

© 2022 Nicholas Kortelainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-6168-7

1. MUSTA HEINÄKUU

- "Toi äijä! Toi on paska!"

Lulu purskautti pienen siivun laageristaan rinnuksilleen. Tukevassa hiprakassa marinoitunut naisenalku osoitteli hänen parasta kaveriaan ja mutisi kirosanoja baarin mikrofoniin, jonka illan bändi oli jättänyt oman olut-taukonsa ajaksi vartioimatta.

-”Mitä hittoa Kössi, puhuuks se susta”, Lulu sai kuiskattua ystävälleen samalla, kuin kuivasi paitaansa kädellään talouspaperin puutteessa.

-”Joo, puhuu. Toi on Heidi.”

-”Se Heidi?”, Lulu sai kysyttyä, juuri ja juuri saatuaan vihdoin annoksen kaljaa nieluunsa saakka.

-”Joo, siis se mun eksä-Heidi.”

Bändi oli huomannut humalaisen naisen käytöksen heitä varten varatun mikrofonin äärellä, mutta he olivat selkeästi valinneet tauon ja sen aikana tarjotun nektarin tärkeämmäksi kuin satunnaisen kohtaamisen kunniansa rajoja estoitta rikkovan ihmisen kanssa.

Lulu ymmärsi täysin, ja sitä paitsi häntä itseäkin kiinnosti, mihin asti tämä tilaamaton ja odottamaton stand up -esitys saattoi johtaa. Kössi ei vaikuttanut yhtä innostuneelta eksä-Heidin spontaanista puheripulista.

-”Siis tää jätkä..”, eksä-Heidi kasteli kurkkuaan uudelleen mustalla lonkerollaan, “Tää jätkä pani mua toukokuussa päivittäin, ja sit se niiku vaa katos, vaikka lupaili vaikka mitä, ja puhui lapsista ja taloista ja...”

Lulu vilkaisi Kössiin, ja tämä pudisti päätään, kai ilmaistaakseen, ettei tiennyt mistä hänen exänsä puhui.

Pub Ylimalkaan portsari uskalsi lopulta puuttua

tilanteeseen, tosin ei juttujen tason tai niiden paikkansapitävyyden vuoksi, vaan mustan lonkeron, joka ei baarin tarjontaan lakiteknisesti kuulunut.

Lulu tiesi, että Kössin entisen heilan jutut olivat tuulesta temmattuja, sillä hän oli itse tuntenut Kössin koko elämänsä. Kirjaimellisesti, sillä he olivat molemmat syntyneet Helsingin kätilöopistolla kolmastoista lokakuuta, viiden minuutin erolla toisistaan. He olivat kasvaneet yhdessä, saman kaupungin pahamaineisessa lähiössä, käyneet samoja vaihtelevan maineikkaita kouluja ja juhlineet samoissa paskanhauskoissa porukoissa.

- “Mutta sun eksä, sehän se oli”, Lulu sanoi samalla, kun riisui vihdoin kahdeksan tuntia silmiään muhineet ja hieman jo rasvoittuneet aurinkolasinsa.

- ”Niinhän mä sanoin”, Kössi naurahti, samalla kallistaen tuoppiaan huulilleen, mutta huomaten että sen sisältämä Guinness oli jo kadonnut tuntemastamme maailmasta ja siirtynyt hänen elimistönsä prosessoitavaksi.

-”Niin vissiin ei ollut mikään ihanne-ero?”

-”Onko ne koskaan.”

Kössissä oli kai jonkinlaista Pete Parkkosmaista charmia, jota kuitenkin hänen ja Lulun pitkä, sulaisen tasapaksu yhteinen historia maskeerasi, ja niin saikin Lulun mielestä aina olla. Kössillä oli jonkinlainen puolittainen afro, takkuinen vaaleanruskea pesäke päänsä päällä, jota olisi kai voinut erehtyä luulemaan hiuksiksi, ellei Lulu olisi tiennyt paremmin. “Röökikätkö”, hän hihitti usein itseksensä.

Lulu huomasi nykyään aina välillä vertailevan itseään ja habitustaan Kössiin. Siinä missä Kössi oli eleganttisen rauhallinen ja otti tilanteet vastaan zombiemaisten tyynesti, huomasi hän usein itse ylireagoivan mitättömiin asioihin. Niin olivat asiat olleet käsi- ja taideopiston kultaisen ajanjakson jälkeen. Tuolloin Lulu oli ottanut irti kaiken mahdollisen elämästään, siis ainakin omasta mielestään. Taideopiskelijat olivat viettäneet pippaloita joka toinen koulupäivä, ja viikonloput oli krapula ominut.

Bändi jatkoi keikkaansa, jonkinlaista elektronista jazzia soittaen.

Lulu nojasi baarin nurkkapöydän sohvaluoliinsa pienen nousuhumalan rentouttamana, hänen oranssit, kiharat ja olalle ylettyvät hiuksensa tuntuvaan vaativan viikoittaista pesuaan. Kössi oli ollut hiljaa sen jälkeen, kun hänen exänsä saatettiin pubista ulkomaailmaan. Pitäisi puhua jostain, ja molemmat tiesivät mistä, mutta kumpikaan ei halunnut ottaa asiaa käsittelyyn, ei ääneen, ei nyt. Piti puhua tulevaisuudesta.

- “Mitä sä aiot nyt sit tehdä? Oot vissiin ollu nyt kaks vuotta tekemättä oikeastaan mitään. Tai no onhan me ryypätty”, Kössi rikkoi verbaalisen tauon.

- “Niin oot sääkin. Siis ollu passiivinen. Tai no oot sä näköjään säätänyt ainakin jotain, heh.”

Kössi joi hakemaansa uutta Guinnessia, ja odotti Lulun oikeasti vastaavan kysymykseensä.

- “En mä tiedä. Tää koulutus oli ehkä virhe. Ehkä haen johonkin opiskelemaan jotain muuta. En tiedä.”

Kössi nyökkäili muka ymmärtäväisen oloisena hetken, ja päätti sitten muuttaa kysymystensä suuntaa.

- “Entäs sulla, onks sulla ollu mitään säätöä kenenkään kanssa? Senkin kanssa on ollut vissiin hiljasta yhtä kauan, ellei kauemmin?”

Lulu hiljeni hetkeksi.

- “Ei sellaista säätöä, että toisella osapuolella olisi mitään käsitystä siitä.”

Kössi naurahti.

- “Puhut vissiin Wilhosta, vai?”

Lulu katsahti jalkoihinsa, ja näki, että hänen vanhat Conversensa sulautuivat väriltään lähes täydellisesti juottolan liisteriseen lattiaan.

- “Joo...”

- “Mikset sano sille mitään?”

- “Ei oo tullut tilaisuutta. Ja luulen että se pyörittää jotain muuta nyt.”

- “Tai sit muut pyörii sen ympärillä, etkä sä nää, että se

Lulu on nuori taiteilijanalku,
joka etsii itseään ja sitä oikeaa,
sekä kaipaa baari-iltaa, joka ei
päätyisi jo paheksuttavaksi
perinteeksi muodostuneeseen
katastrofiin.

Lonkeron vuosi on kostea
matka Lulun rinnalla tämän
yrittäessä selviytyä voittajana
itsekehityksen rajoja
koettelevalla tiellä.

9 789528 061687